

Záchranný kruh

Sledoval jsem toho chlapa skoro tři týdny. Hlídal každý jeho krok. Ráno, odpoledne, večer. Chtěl jsem mít přehled o tom, jak vypadá takový jeho běžný den. Kam a s kým chodí. Kudy jezdí, Kde si dává kafe, jaké má zvyky.

Mým úkolem bylo ho zabít.

Samozřejmě bezchybně. Čistě. Nesměl jsem ohrozit sebe, ani objednavatele zakázky. Proto jsem si dával načas. Abych pak zvolil vhodné místo a vhodnou chvíli. Nesmí tam být žádní svědci. Průmyslové nebo městské kamery. Čas tu nehrál žádnou roli. Ten jsem si mohl zvolit sám. Bylo jen žádoucí toho chlapa odstranit.

Osobně jsem ho neznal. Nijak mi neublížil. Ale to ani ti před ním. Nikdy to nebylo nic osobního. Jen dobře placená práce. Nezajímaly mne proto důvody, pro které se ho někdo potřebuje zbavit. Byl jsem mizera, vedl jsem mizerný život a věděl jsem to o sobě. Ale svědomí se ve mne nikdy neprobouzelo. Žádný soucit, žádné pochybnosti. Ne. Nic takového. Zakázky mi zajišťovaly dost peněz na pohodlný život. A na ten si člověk zvykne rychle. O to hůře se však odvyká.

Bylo pondělí. Podzim zežloutl do své půlky. Krajina se chvěla mrtvým, padajícím listím. Zahrádkářské kolonie za městem osiřely. Ráno sprchlo a silnice ještě zůstávaly mokré. Blížil se čas mého úderu. Odpoledne jel ten chlap z práce. Jako každý den po stejné trase. Znovu sám. Předminulý týden, v pondělí, se během cesty zastavil v lese. Zaběhat si. Aby si prodloužil život. Minulý týden v pondělí zrovna tak. Na stejném místě. Pondělky. *Běhací dny*. Odbočil vždy na lesní cestu, kde

bylo malé turistické odpočívadlo. Dřevěná, zastřešená konstrukce s lavičkou. Turistická sezona už ale skončila. Byl sychravý listopad. Nikde ani živáčka. Od silnice sem taky vidět nebylo. Čekal jsem proto, jestli i dnes dodrží svůj pondělní, sportovní plán. Zda odbočí k turistickému odpočívadlu. Vždy tomu ale nejprve předcházelo zastavení u benzinové pumpy v centru města. Natankovat. Dát si kafe v kelímku. Zavolat si. Asi domů, že i dnes přijde později. A pak vyrazit k lesní trase. Obléknout si běžecký úbor a vyrazit na okruh. Nejinak tomu bylo i dnes. Ve dvě odjel z práce. Sám. O pár minut později natankoval. Šel zaplatit. Pak vyšel ven s hnědým kelímkem na kafe. Usrkával. Vytáhl mobil. Chvilí si s někým povídal. Pak vyhodil kelímek do koše a mobil strčil do kapsy. Nasedl. Rozjel se.

Parkoval jsem na druhé straně silnice, aby mne nemohly zachytit kamery na benzínce. Když se rozjel, znovu jsem se za něj pověsil. Pak mne ale zaskočilo, když ještě dřív, než vyjel z města, zastavil v jedné ulici u hračkářství. Šel dovnitř a po chvíli vyšel ven s barevnou, papírovou taškou v ruce. Snad dárek pro syna. Věděl jsem, že má asi tak pětiletého kluka. Několikrát jsem je zahlédl spolu. Že by ten kluk měl dnes svátek? Narozeniny? Bylo mi to ale fuk. Jen jsem se obával, zda si dneska půjde zaběhat. Zda tentokrát nepojede s dárkem rovnou domů. Slavit. Musel bych změnit plán.

Dárek pro syna. Co jiného by tam kupoval. Nesměl jsem se ale podobnými situacemi nechat rozlítostnit. Nemohl bych tuhle práci dělat, kdybych začínal být empatický. Na své cestě zla jsem už zašel příliš daleko. Za mnou bylo pět důsledně dodělaných zakázek. Každá bez chyby. Tohle byla v pořadí šestá. Už nebylo cesty zpět.

Vzpomněl jsem si, že u jednoho z těch předchozích chlapů, kterého jsem vyřídil, došlo taky k podobné situaci. Sledoval jsem ho autem. On náhle zaparkoval u venkovního květinového stánku a koupil obrovský puget růží. Asi chtěl prožít s manželkou romantický večer. Možná měla narozeniny. Nebo potřeboval vyžehlit nějaký malér. A zastřelte, jen tak, chlapíka, který vám nikdy nic neudělal. Který je rozněžněný a nese manželce květiny. Jenomže pak jsem zjistil, že nejede domů. Tu kytici nevezl své ženě, ale milence. Ačkoli tu zajímal spíš jeho kredit, než nějaké kytky. Každopádně mne ten jeho zálet potěšil. Jakoby tím posvětil moje poslání. Jakoby si ten trest zasloužil a já byl pouze jeho spravedlivým vykonavatelem. Prodlouženou rukou jeho zhrzené ženy.

Jenže tenhle chlap kupoval hračku. A to bylo, což jsem musel uznat, přece jen něco trochu jiného. Ale pro mne se ani tímhle nic neměnilo. Vůbec nic.

Hračkářství zůstalo daleko za námi. Pak i poslední domy města. Nakonec jsme projeli ponurou periferií. Věděl jsem už, kudy pojedete, takže jsem si mohl dovolit udržovat od něho dostatečnou vzdálenost. Občas jsem ho nechal ujet tak daleko, aby mne neviděl ani ve zpětném zrcátku. Ale pochybuji, že by si mne všiml, i kdybych se držel blíž. Nebyl to žádný policajt. Žádný gauner, který se bojí o kejhák a dobře si ho proto hlídá. Ne. Tenhle chlapík byl od pohledu rodinný typ. Silné brýle, bezelstný výraz ve tváři. Jenže z nějakého důvodu někomu překážel. Ten důvod mne nezajímal. Zajímalo mne jen těch 500 tisíc.

Zadní světla jeho vozu byla jako magnet.

Zapálil jsem si cigaretu. Takový rituál. Cigareta před konečnou akcí.

Napadlo mne, co se mu teď asi honí hlavou. Právě v tuhle chvíli. Tohle mne ostatně napadlo i v těch předchozích zakázkách. Těsně před úderem. Co se tak může honit hlavou člověku, kterému zbývá nějaká půlhodinka života. Třicet minut do smrti. Existuje nějaké podvědomí, které ho na to upozorňuje? Že se stane něco zlého? Má ten chlap v tuhle chvíli zvláštní, nepříjemný pocit? Mrazení v zádech a nechápe přitom proč? Funguje u lidí jakýsi ten šestý smysl? Neblahá předtucha? To se asi nikdy nedozvím.

Domů to měl rychlejší po jiné trase, ale kvůli tomu běhání si právě vždy v pondělí zajížděl. Po staré silnici, sevřené rozlehlými lesy. Kudy málokdo projížděl. K mé úlevě zamířil po té silnici i dnes. Takže žádná změna plánu. Nejprve běh pro zdraví a teprve pak s dárkem domů. Všechno klapalo, jak mělo.

Město zůstalo daleko za námi. V šedivém podzimním oparu. Silnice se v tomhle úseku klikatila prudce dolů. Po obou stranách les. Vystlaný žlutým kobercem. Kroutil jsem zatáčky a dával tomu chlapovi čas. Aby pak stihl v klidu zaparkovat, vylézt z auta a třeba se i naposledy převléknout do sportovního. Ať si ty poslední minuty života ještě užije. Bude stačit jedna jediná rána. Nic ho bolet nebude. V tomhle mohl mít jistotu.

Dal jsem mu proto v těch serpentínách znovu náskok. Nějakou dobu jsem jel, aniž bych ho před sebou viděl. Pak jsem ale zase přidal. Jenomže najednou jsem ho zahlédl hned za příští prudkou zatáčkou. Nečekal jsem to. Stál u krajnice, popocházel sem a tam, a telefonoval. Jeho auto blikalo výstražnými světly. Měl asi nějaký problém. Vjížděl jsem rychle do zatáčky. Silnice byla plná spadaneho listí. Dosud mokrého, po ranním dešti. Jak jsem ten vůz objížděl, levá kola mne stáhla do škarpy. Odstředivá síla pak dokonala zbytek. Nevím, kolik udělalo auto přemetů. Snad dva, možná tři, ale já měl pocit, že jich bylo tisíc.

Cigareta letěla prostorem. Jako světluška. Hlavou mi bleskla jediná myšlenka. Ne ta, že mohu přijít o život. Ale jak se stalo, že jsem mohl udělat tak hloupou chybu.

Auto bylo koly vzhůru. Opřené o strom. Já naopak hlavou dolů. Byl jsem zaklíněný v sedačce a ostrá bolest v pravé noze signalizovala jediné: že ji mám nejspíš zlomenou. Bolest jsem cítil i v kříži. Rukama jsem hýbat mohl, ale v té netopýří poloze, sevřen zadní sedačkou, mi to moc platné nebylo. Cítil jsem zápach benzínu. Pak se k vysypanému bočnímu okénku sklonil ten chlap.

„Proboha, co jste vyváděl? Vy jste mne neviděl nebo co?“

Zatím jsem nebyl schopen odpovědi.

„Co je vám? Můžete se hejbat? Pojd'te, pomůžu vám ven!“

Pokoušel se otevřít dveře, ale nešlo to. Horní hrana byla částečně zaříznutá do země. Jediná úniková cesta byla okénkem.

Pak ucítil zápach benzínu i on. Všiml si, jak vytéká všude kolem. Nádrž zřejmě praskla.

„Ježišmarja! Počkejte... vytáhnu vás.“

V duchu jsem si uvědomil, co všechno riskuje. Vůz mohl kdykoli explodovat a pak by nás to smetlo oba. Jakoby si to riziko ale ani nepřipouštěl.

Když mne tahal ven, zatínal jsem zuby bolestí. Byla strašlivá. Pronikala do morku všech kostí. A nebyla to jen ta zlomená noha. To už mi bylo jasné, že je všechno v háji. Že sám se z toho rozhodně nevylížu. Ale snažil jsem se. Spolupracoval jsem. Nechtěl jsem uvnitř uhořet. Nakonec mne vyprostil a táhl mne za ruce po zemi k silnici. Přestal, až když mne dovedl do bezpečné vzdálenosti od vozu. Vyčerpaně usedl vedle mě na zem. Lapal po dechu. Sundal si brýle a rukávem otíral zašpiněná skla.

„Sakra, vy jste... vy jste ale pořádně těžkej. Ale nebojte se. To bude dobrý.“

Jen jsem přikývl. Bylo mi však k smrti zle. A že to bude dobrý, v to jsem už moc nevěřil.

Ten chlap se pomalu zvedl. Vytáhl mobil.

„Zkusím zavolat pomoc. Ale nevím. Jak jsem před chvílí zjistil, není tu žádný signál. Nějaká mrtvá zóna nebo co.“

Viděl jsem ho, jak zírá na display.

„Ani ťuk,“ vydechl bezradně. „Pořád nic. Sakra práce. Není tu pokrytí.“ Aby mne však uklidnil, hned dodal: „ale to zvládnete. Vypadá to, že máte jen zlomenou nohu. To je úplná prkotina, když vidím to vaše auto.“

„Proč jste zastavil zrovna tady?“ zeptal jsem se konečně.

„Cože?“ Moje otázka ho vyplašila. Zřejmě si myslel, že mu teď budu chtít tuhle nehodu dát za vinu. „Hlásilo mi to poruchu motoru,“ bránil se. „A v týhle zatáčce mi to chcíplo. Chtěl jsem si zavolat, jenže to nešlo. Ale dal jsem přece blikáčky. A místa na objetí je i na týhle silnici dost. Já za tu vaši nehodu nemůžu.“ Tvářil se zoufale. Možná zoufaleji než já.

„To máte pravdu,“ syskl jsem bolestí. „Moje blbost.“

Hlavu jsem měl nepřírozeně zakloněnou. Bolelo mne za krkem. Jakoby mi někdo lámal vaz. Snažil jsem se nadzvednout na loktech, abych si od bolesti ulevil.

„To ne... nehejbejte se,“ varoval mne. „Možná máte něco s páteří. Já se v tom ale nevyznám.“

„Potřebuju něco pod hlavu,“ zašeptal jsem.

„Pod hlavu. Jasně. Moment... žádnou deku v autě nemám. Leda snad...“

Odběhl k vozu. Vrátil se s tou papírovou taškou z hračkářství. Vytáhl z ní dětský nafukovací kruh do vody. Měl po obvodu

motivy žlutých rybiček. Během chvilky ho nafoukl a podložil mi ho pod hlavu.

Dárek pro jeho syna, pomyslel jsem si. Záchranný kruh. Bylo to najednou všechno tak absurdní.

V té chvíli si benzín našel tu mojí ztracenou světlušku. Auto začalo prudce hořet.

Slyšel jsem zvuk toho vzplanutí. Ležel jsem na zádech. Viděl jsem nad sebou padat listí. Snášelo se k zemi. V pomalých, točivých spirálách. Zdálo se to všechno jako věčnost. Ale od okamžiku, kdy mne ten muž vytáhl z auta, až do chvíle, kdy došlo k tomu požáru, uplynulo jen nějakých pět šest minut.

Stál teď ke mně zády a díval se na hořící auto. Dlaněmi si zacláněl oči. Ten žár byl cítit až sem.

Uvědomil jsem si, co bude dál. Dřív či později pojede někdo kolem. Pak to vezme rychlý spád. Přijede záchranka, hasiči, policie. Já už se ze země sám nezvednu. Nedokázal bych se odtud ani odplazit, natož odejít. Až se mnou budou manipulovat a ošetřovat mne, bezpochyby objeví moje podpažní pouzdro i s pistolí. Policie pak zjistí, že není nikde evidovaná. A že už se z ní dost často střílelo. Minimálně pětkrát v dost ošklivé situaci. Nebude pro ně těžké dát si dohromady souvislost s posledními nevyřešenými případy.

Zbývala mi jediná šance. Zbavit se té zbraně. Doufat, že jiné stopy na mne neupozorní. Jenomže to bych tu nesměl ležet jako lazar. Měl jsem taky ještě jeden spolehlivý kontakt. Na chlapa, který by mi za peníze pomohl s čímkoli. Bydlel ve městě. Mohl by pro mne přijet. Dřív, než tudy pojede někdo jiný. Dokončil bych zakázku a on by mne odtud odvezl. Snad by se ještě dalo něco dělat... kdyby tu ovšem byl signál. Rozhodl jsem se to alespoň zkusit.

Vytáhl jsem z náprsní kapsy mobil. Dalo mi to ale práci. Nastavil jsem display víc do světla. Abych na něj viděl. Protože jsem měl něco i s očima. Zbytečný pokus. Ani čárka. Tohle místo bylo opravdu odříznuté od všech operátorů světa. Soukromý ráj bez pokrytí.

„Zkoušíte se taky dovolat?“ všiml si mne. „To je zbytečné. Tady odtud to asi nepůjde. Ale můžu se vrátit po silnici pro pomoc. Do vesnice za námi. Je to tak tři kilometry.“

Já už v žádnou pomoc ale nedoufal. Noha bolela čím dál víc. Cítil jsem, že začínám ztrácet cit v celém těle. Hodně vážné znamení.

Něco jsem ale udělat musel. Tak jsem sáhl pro pistoli. Vyklouzla z pouzdra. Tiše. Hladce. Jako úhoř. Tohle jsem měl nacvičené dokonale. Ten dotek chladného kovu mne na chvíli uklidnil.

Zakázka by se měla dokončit, pomyslel jsem si. Jsem přece profesionál.

Ležel jsem a mířil tomu chlapovi na hlavu. Nevěděl to. Že ho od smrti dělí jen vteřiny. Byl ke mně zrovna otočený zády. Pořád zkoušel najít v mobilu signál. Všelijak ho natáčel proti obloze. Aby nemusel šlapat tři kilometry do té vesnice. Stál na místě. Jako vzorný cíl. Nebylo možné ho minout. Ani z té moje nedůstojné pozice. Ani z důvodu rozostřeného vidění. Měl jsem ho v hrsti. Prst připravený na spoušti. Ze strany ke mně pořád doléhal slábnoucí hukot plamenů. Pod hlavou jsem měl ten dětský nafukovací kruh s rybičkami. Vidět teď sám sebe z nadhledu, nejspíš bych se potřhal smíchy. Profesionální zabiják rozplácly na zemi jako chromá žába, s dětským kruhem pod hlavou a shořelým autem opodál.

Teď jsem se ale soustředil. Muška si našla střed hlavy. Dokázal jsem na okamžik ovládnout roztřesenou ruku.

„Čert vem nějakou plechovou káru,“ slyšel jsem jeho uklidňující hlas. „Hlavně, že jste se z ní dostal ven. Přežil jste, člověče. Hele,“ zaradoval se náhle hlasitě. „Teď! Teď mi naskočil signál! Namouduši! Vydržte, vytáčím záchranku!“

Tak jsem to zmáčknul. Zvuk výstřelu se odrazil od hradby stromů.

Stojící muž se polekaně otočil. Div mu mobil nevypadl z ruky.

„Proboha... co to...“ V očích měl zděšení.

Ale nic z toho už jsem neviděl. Neslyšel.